ОБДАРОВАНА*

З води й землі створив Гефест Пандору,
Афіна дала одіж злототкану,
В сяйне намисто нанизала зорі —
Небесні передвісники кохання.

Прекрасна Афродіта їй на личко
Метнула щедро золотого чару.
І дуже файна вийшла молодичка,
Та хоч кому до серця і до пари.

Гефест мав трохи розуму вділити,
І хитрощів та молодої хіті.
Могла б і музам мізки задурити,
Але потрапив у солодкі сіті

Молодший брат самого Прометея…
Не випадково. Наснували парки
Прихід крізь білосніжні пропілеї,
І величаву вогневію арку.

І каже нам ота чудна історія,
Що ізнічев’я олімпійські сили
Обдарували чарівну Пандору,
Й нічого за дари не попросили.

Ну нашептали про таємну скриньку,
Але то так… Без умислу й принуки.
Хоча прегарна, та простолюдинка,
З землі й води, ну правильно — з грязюки.

Не на Олімпі ж їй розкошувати,
Тамо богів набилося до купи,

А тих скарбів не уже й багато,
Того й гляди, не втерпить. Щось поцупить.

Бо ж звикла, що усе лише для неї,
І що нема ні в чому їй відмови,
То й оддали її Епіметею —
Не силоміць, з великої любові.

Пустили в рід славетний та злодійський,
Який дістав Зевеса до печінки,
Знав дух лукавий, що ніяке військо
Не зробить того, що цікава жінка.

Що мучилася, колами ходила
Біля отої темної шафарні,
Життя зоскніло, чоловік не милий,
Кусала губи. Але все намарно.

Була хитренька, та, мабуть, блондинка,
Накинула на себе покривало
І поночі відкрила кляту скриньку,
А що у ній? Вона того не знала…

І прокляли її боги Олімпу,
А люди відреклися від Пандори,
Яка тоді з цікавості осліпла
Та випустила страх, війну і горе,

І запустила темне коловертя
Де син на батька, і де брат на брата…
За всі каліцтва, за хвороби, смерті
На всі часи, в усіх світах проклята.

Ніхто не зна, що сталося із нею
Пустили голу, чи скаменували
За біди, за гріхи, за Прометея,
За те що жінка, і за те, що вкрала…

Недобрим словом згадуєм сьогодні.
І хто лише камінчика не кине…
Хіба була нещасна чи голодна?
Навіщо було заглядати в скриню?

Оту гірку бездонну шабатуру
Де всі хвороби й наслання Едіпа…
Настали для людей часи похмурі,
І смертоносні — для богів Олімпу.

…А світ гуде. Руйнуються основи
Горить земля і вичахають зорі.
За ріки болю і людської крові…
Завдячуєм допитливій Пандорі.

І забуваєм, не один є сховок
Незміряно таємних колотушок
Де не лише секрети атомові,
Де всі жахіння, що терзають душі.

Усі ми заглядаємо в грядуще
Та риємо самі собі могили.
Бездонна скринька. Древня. Проклятуща.
А ви самі? Ви б точно не відкрили?

Пандо́ра (грец. Πανδώρα — всім обдарована)

Наталя Дзюбенко-Мейс